Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, judecător Angela Ciubotaru
Dosarul nr. 2ac-502/25
(2-21136756-02-2ac-13082025)

D E C I Z I E

25 februarie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Hristina Craveț şi Eleonora Badan-Melnic
Grefier Gabriela Catrinesco

examinând, în şedinţă de judecată publică, cererea de apel declarată de avocatul Denis Lefter, în interesele SRL „Petrom-Moldova”,

împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 17 aprilie 2025, prin care s-a respins acțiunea,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Petrom-Moldova” către SRL „Rinor Grup” cu privire la încasarea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor judiciare,

a c o n s t a t a t:

Circumstanțele cauzei:

La data de 15 septembrie 2021, avocatul Denis Lefter, în interesele SRL „Petrom-Moldova” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către SRL „Rinor Grup” cu privire la încasarea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor judiciare.

În motivarea cererii de chemare în judecată reprezentantul reclamantei a indicat, că la 14 februarie 2005, între SRL „Petrom-Moldova” , în calitate de „locatar”, pe de o parte, și SRL „Rinor Grup” , în calitate de „locator”, pe de altă parte, a fost încheiat Contractul de locațiune nr.2267.

Potrivit prevederilor contractuale pârâtul SRL „Rinor Grup” s-a obligat să transmită reclamantei SRL „Petrom-Moldova” în locațiune stația de alimentare cu carburanți situată în str. Grădina Botanică nr.2, mun. Chișinău, respectiv, reclamanta s-a obligat să plătească chiria pentru Stație.

La 16 aprilie 2021, reclamanta SRL „Petrom-Moldova” și pârâta SRL „Rinor Grup” au încheiat acordul de rezoluțiune a Contractului, prin care au stabilit că Contractul urmează a fi considerat rezolvit (încetat) la data de 23 aprilie 2021.

Ulterior, la 22 aprilie 2021, aproximativ între orele 23:30-24:00, reprezentanții pârâtei SRL „Rinor Grup” , Ion Matcaș și Oleg Dani, cu o persoană necunoscută, au intrat în incinta „Stației” comunicând prepușilor reclamantei Maxim Ciobanu (casierul Stației) și Alexandru Filicovschi (operatorul Stației) că aceștia urmează să elibereze incinta clădirii „Stației”.

Parcurgând la schimbarea samavolnică a lăcatelor din „Staţie”. Ca urmare a circumstanţelor expuse mai sus, bunurile proprietate privată ale reclamantei au rămas blocate în incinta „Staţiei”.

La data de 23 aprilie 2021, ziua în care potrivit Acordului de rezoluţiune, reclamanta urma să restituie „Staţia”, reprezentanţii pârâtei Ion Matcaș și Oleg Dani nu au permis reprezentanţilor reclamantei să își evacueze bunurile din „Staţie”.

În consecinţă, reclamanta a fost nevoită să apeleze la serviciile executorului judecătoresc George Boţan, în vederea constatării refuzului pârâtei de a preda bunurile reclamantei SRL „Petrom-Moldova” . Astfel, refuzul pârâtei SRL „Rinor Grup” de a preda bunurile reclamantei a fost constatat de către executorul judecătoresc George Boţan prin întocmirea procesului-verbal privind constatarea faptelor și stărilor de fapt din data de 23 aprilie 2021.

Prin urmare la sfârșitul zilei de 23 aprilie 2021, „Staţia” a fost preluată defacto de către pârâtă în temeiul procesului-verbal de predare primire a „Staţiei”. Bunurile reclamantei au rămas în incinta „Staţiei”, deoarece reprezentanţii pârâtei în mod cert și neechivoc, au declarat că refuză să predea bunurile reclamantei.

În continuare, la data de 28 aprilie 2021, reclamanta SRL „Petrom-Moldova” a transmis către pârâtă pretenţia nr. 1-21/79, prin care a solicitat restituirea benevolă a bunurilor.

Ulterior, prin răspunsul nr.29/04 din data de 29 aprilie 2021, pârâta a comunicat că nu va restitui bunurile reclamantei, întrucât reclamanta nu și-a rezervat dreptul asupra acestora.

Reclamanta SRL „Petrom-Moldova” invocă faptul că, ca urmare a acţiunilor ilegale întreprinse de pârâta SRL „Rinor Grup” îi sunt cauzate în continuare prejudicii materiale în cuantum de 743.940,32 lei, sumă ce include TVA. Bunurile nereturnate fiind introduce în contabilitatea reclamantei ca bunuri mijloace fixe, acestea fiind imperios necesare în activitatea comercială a reclamantei.

Reieșind din cele invocate solicită reclamanta SRL „Petrom-Moldova” obligarea pârâtei SRL „Rinor Grup” de a transmite în natură bunurile mobile proprietate privată a reclamantei conform Anexei R-8, sau în cazul imposibilităţii restituirii bunurilor în natură, obligarea pârâtei de a repara prejudiciul material cauzat pârâtei în mărime egală contravalorii bunurilor în sumă de 743 940,32 lei, a sumei 22318, 21 lei cu titlu de taxa de stat și s dumei de 20,000 lei, cu titlu de cheltuieli de asistenţă juridică.

Ulterior, la 08 noiembrie 2024, reclamanta a intervenit cu o cerere suplimentară la cererea iniţială prin care s-a invocat că mărimea prejudiciul material cauzat reclamantei SRL „Petrom-Moldova” în urma acţiunilor ilegale ale pârâtei SRL „Rinor Grup” se cifrează la 719 687,95 lei.

Astfel, reclamanta SRL „Petrom-Moldova” a solicitat admiterii cererii suplimentare cu încasarea prejudiciului material în sumă de 719687,95 lei, a sumei 22318,21 lei, cu titlu de taxa de stat și a sumei de 20 000 lei, cu titlu de cheltuieli de asistenţă juridică.

Poziţia instanţei de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 17 aprilie 2025, s-a respins acţiunea înaintată de SRL „Petrom-Moldova” către SRL „Rinor Grup” cu privire la încasarea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor judiciare, ca fiind neîntemeiată.

Solicitarea apelantului:

Invocând dezacordul cu soluția primei instanțe, la 15 mai 2025 avocatul Denis Lefter, în interesele SRL „Petrom-Moldova”, a depus cerere de apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 17 aprilie 2025, solicitând casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Argumentele părților:

În motivarea apelului, reprezentantul apelantei a reiterat, în esență, circumstanțele de fapt și argumentele de drept invocate în cererea de chemare în judecată, susținând că instanța de fond a ajuns în mod eronat la concluzia că bunurile revendicate ar fi devenit, în timp, proprietatea intimatei S.R.L. „Rinor Grup”

În acest sens, apelanta a arătat că, începând cu data de 14 februarie 2005, odată cu încheierea Contractului de locațiune nr. 2267, și până în prezent, S.R.L. „Petrom-Moldova” a fost și a rămas proprietara bunurilor indicate în anexele R-13 și R-14 la dosar. Potrivit susținerilor apelantei, toate bunurile litigioase au fost procurate din contul și în numele acesteia, fiind utilizate pe parcursul desfășurării activității comerciale în cadrul stației de alimentare cu carburanți amplasate în mun. Chișinău, str. Grădina Botanică nr. 2, transmisă în locațiune de către intimată.

Apelanta a invocat, că la materialele cauzei au fost anexate probe pertinente și concludente, inclusiv acte contabile primare, facturi fiscale și acte de punere în funcțiune, care confirmă că bunurile respective au fost înregistrate în evidența contabilă a societății în calitate de imobilizări corporale (mijloace fixe), în conformitate cu prevederile Ordinului Ministerului Finanțelor nr. 118/2013 privind aprobarea Standardelor Naționale de Contabilitate.

În continuare, apelanta a făcut trimitere la dispozițiile art. 500 alin. (2) Cod civil, potrivit cărora dreptul de proprietate este perpetuu, inviolabil și garantat de lege, susținând că proprietarul este îndreptățit să revendice bunul de la orice posesor nelegitim atât timp cât nu există un titlu translativ valabil. În opinia apelantei, în lipsa unui înscris care să confirme transmiterea dreptului de proprietate asupra bunurilor către intimată, posesia exercitată de aceasta este lipsită de temei juridic, iar bunurile urmează a fi restituite proprietarului de drept.

Totodată, apelanta a subliniat că pe parcursul examinării cauzei intimata nu a prezentat nici un act juridic scris care să confirme transmiterea dreptului de proprietate asupra bunurilor litigioase în patrimoniul acesteia. În acest context, a invocat principiul *„nemo dat quod non habet”,* susținând că recunoașterea unui drept de proprietate în lipsa unui act translativ valabil este inadmisibilă din punct de vedere juridic. Potrivit apelantei, nici Contractul de locațiune, nici acordul de rezoluțiune și nici alte înscrisuri nu prevăd transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor către locator, astfel încât concluzia instanței de fond referitoare la dobândirea proprietății de către intimată este neîntemeiată.

De asemenea, apelanta a invocat prevederile art. 11 alin. (2) din Legea contabilității și raportării financiare nr. 287/2017, potrivit cărora deținerea și reflectarea activelor trebuie să fie confirmate prin documente primare. În opinia apelantei, validarea dreptului de proprietate al intimatei în lipsa oricăror documente justificative contravine normelor imperative ale legislației contabile și ignoră principiile evidenței contabile obligatorii.

Apelanta a mai susținut, că hotărârea instanței de fond este contradictorie, întrucât, pe de o parte, instanța a reținut că prin acordul de rezoluțiune apelanta ar fi recunoscut implicit că nu mai are drept de proprietate asupra bunurilor neridicate, iar pe de altă parte a concluzionat că

bunurile ar fi devenit proprietatea locatorului prin mecanismul formulei EBIT prevăzute de contract. În opinia apelantei, aceste concluzii se exclud reciproc și nu pot constitui temei juridic pentru recunoașterea dreptului de proprietate al intimatei asupra bunurilor revendicate.

Apelanta a arătat, că instanța de fond nu a dat o apreciere juridică efectivă probelor prezentate și nu a analizat dacă intimata deține bunurile fără un temei juridic valabil. Totodată, a menționat că intimata, deși a susținut că bunurile ar fi fost „răscumpărate" prin mecanismul formulei EBIT, nu a putut prezenta niciun document care să confirme existența unei asemenea clauze contractuale ori a unui transfer concret de proprietate asupra bunurilor litigioase.

Apelanta a mai invocat că, în cadrul ședinței de judecată din 25 martie 2025, reprezentantul intimatei a confirmat că aceasta nu deține documente care să ateste trecerea dreptului de proprietate asupra bunurilor sau existența unor cazuri concrete în care bunurile apelantei ar fi trecut în patrimoniul intimatei în temeiul formulei EBIT. În aceste condiții, apelanta consideră că, odată ce a demonstrat dreptul său de proprietate prin înscrisuri contabile și documente justificative, sarcina probei revenea intimatei, care trebuia să demonstreze existența unui temei legal de dobândire a bunurilor.

Totodată, apelanta a criticat faptul că instanța de fond nu a analizat în mod efectiv refuzul intimatei de a restitui bunurile, deși la dosar au fost anexate procesul-verbal de constatare întocmit de executorul judecătoresc și notificările transmise intimatei privind solicitarea de restituire a bunurilor.

Referitor la pretenția privind repararea prejudiciului material, apelanta a susținut că instanța de fond a respins-o în mod neîntemeiat, motivând lipsa dovezilor privind cuantumul prejudiciului, deși la materialele cauzei au fost anexate toate actele confirmative necesare, inclusiv facturi fiscale, acte de punere în funcțiune și un tabel consolidat întocmit la solicitarea instanței. În opinia apelantei, prejudiciul material reprezintă valoarea cumulată a bunurilor nerecuperate, determinată prin însumarea valorilor indicate în actele contabile și documentele justificative anexate la dosar.

Apelanta a subliniat că reducerea ulterioară a cuantumului prejudiciului solicitat reprezintă exercitarea unui drept procesual și nu poate fi interpretată ca o recunoaștere a netemeiniciei pretențiilor formulate.

La cererea de apel reprezentantul intimatei SRL „Rinor Grup", avocatul Vitalie Malai a prezentat referință, prin care și-a exprimat dezacordul cu argumentele expuse în cererea de apel, solicitînd respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată.

Termenul de declarare a apelului:

În conformitate cu prevederile art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

În acest context, având în vedere că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost pronunțat la 17 aprilie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 15 mai 2025, Colegiul judiciar constată că aceasta a fost declarată în termen.

Poziția părților în ședința de apel:

În ședința instanței de apel reprezentantul apelantei S.R.L. „Petrom-Moldova”, avpcatul Mihail Silivestru a susținut cererea de apel și a solicitat admiterea acesteia în sensul formulat.

Reprezentantul intimatei SRL „Rinor Grup”, avocatul Vitalie Malai a pledat pentru respingerea cererii de apel și menținerea hotărîrii instanței de fond.

Aprecierea instanței de apel:

Analizând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, prin prisma materialelor din dosar și în raport cu prevederile legislației în vigoare, Colegiul civil consideră că apelurile declarate sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 373 Cod de procedură civilă, instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărîrii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărîrea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanţa de apel se pronunţă în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanţă. Instanţa de apel este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situaţie mai dificilă decît aceea din hotărîrea atacată cu apel, cu excepţia cazurilor cînd consimte şi cînd hotărîrea este atacată şi de alţi participanţi la proces.

Potrivit art. 385 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul și să mențină hotărârea primei instanțe.

Colegiul civil reţine că instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reţinându-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esenţiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însuşirea motivelor instanţei inferioare. (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil.

Totodată, Colegiul judiciar consideră necesar să menționeze că nu va formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument al apelantului, ci va analiza doar motivele decisive pentru soluționarea prezentei cauze (a se vedea Gard Ruiz vs Spania (Marea Cameră), 21 ianuarie 1999, parag.26, Moreira Fereira vs Portugalia (nr.2) (Marea Cameră), 11 iulie 2017, parag.84,98).

Conform prevederilor art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale, dacă legea nu dispune altfel.

Totodată, prevederile art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă stabilesc că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace probante nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace.

În conformitate cu art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă,

nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Astfel, din probatoriul administrat în cauză rezultă că, la data de 14 februarie 2005, între S.R.L. „Petrom-Moldova”, în calitate de locatar, și S.R.L. „Rinor Grup”, în calitate de locator, a fost încheiat contractul de locațiune nr. 2267 (f.d. 12–14), având ca obiect transmiterea în folosință temporară a stației de distribuire a carburanților amplasată în mun. Chișinău, str. Grădina Botanică nr. 2. Potrivit pct. 2.1 din contract, locatorul s-a obligat să transmită bunul în locațiune, iar locatarul să achite chiria convenită. Raporturile contractuale dintre părți au continuat pe parcursul unei perioade îndelungate, fiind menținute și modificate succesiv prin acte adiționale încheiate pe durata executării contractului (f.d. 15–82, vol. I).

Ulterior, la data de 16 aprilie 2021, părțile au convenit încetarea raporturilor contractuale, semnând acordul de încetare a contractului de locațiune nr. 2267 (f.d. 83–84, vol. I). Conform pct. 1 din acord, contractul și toate actele adiționale urmau să înceteze și să nu mai producă efecte juridice începând cu data de 23 aprilie 2021. Totodată, prin pct. 2 al acordului, s-a stabilit obligația locatarului de a preda stația locatorului în baza unui proces-verbal de predare-primire, urmând ca până la acel moment să fie ridicat întreg stocul de produse petroliere și nepetroliere aparținând locatarului.

În executarea acordului menționat, la data de 23 aprilie 2021, a fost întocmit procesul-verbal de predare-primire prin care reclamanta S.R.L. „Petrom-Moldova” a transmis pârâtei S.R.L. „Rinor Grup” bunurile și documentele indicate expres în cuprinsul actului (f.d. 90–93, vol. I).

Totodată, din materialele cauzei rezultă că, în aceeași zi, executorul judecătoresc George Boțan a întocmit procesul-verbal privind constatarea faptelor și stărilor de fapt (f.d. 89, vol. I), prin care s-a consemnat refuzul reprezentanților S.R.L. „Rinor Grup” de a permite reclamantei ridicarea anumitor bunuri mobile și mijloace fixe aflate în incinta stației, motivând că acestea nu au fost prevăzute expres în acordul de încetare a contractului.

Ulterior, prin pretenția nr. I-21/79 din 28 aprilie 2021, reclamanta S.R.L. „Petrom-Moldova” a solicitat restituirea bunurilor pe care le-a calificat drept proprietatea sa privată, constând în mijloace fixe și obiecte de mică valoare și scurtă durată (f.d. 85–88, vol. I).

Prin răspunsul formulat la această pretenție, S.R.L. „Rinor Grup” a susținut că reclamanta și-ar fi ridicat toate bunurile asupra cărora și-a rezervat dreptul de proprietate, iar bunurile rămase în incinta stației ar aparține locatorului, întrucât locatarul nu și-ar fi rezervat dreptul de a le ridica la momentul predării stației (f.d. 94, vol. I).

În speță, se reține că reclamanta S.R.L. „Petrom-Moldova”, prin cererea de chemare în judecată inițială, a solicitat obligarea pârâtei S.R.L. „Rinor Grup” la transmiterea în natură a bunurilor mobile pe care le pretinde ca fiind proprietatea sa privată, conform anexelor depuse la dosar, iar în cazul imposibilității restituirii acestora în natură, repararea prejudiciului material cauzat prin achitarea contravalorii bunurilor în sumă de 743 940,32 lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

Ulterior, prin cererea suplimentară depusă la data de 08 noiembrie 2024, reclamanta și-a concretizat cuantumul pretențiilor patrimoniale, solicitând încasarea prejudiciului material în sumă de 719 687,95 lei, menținând celelalte capete de cerere privind compensarea taxei de stat și a cheltuielilor de asistență juridică.

Fiind învestită cu examinarea acțiunii, prima instanță a concluzionat asupra netemeiniciei acesteia și, în consecință, a respins-o ca neîntemeiată.

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate prin prisma argumentelor invocate în apel și, raportându-le la suportul probatoriu, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru constată că prima instanţa a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluţionarea cauzei au fost stabilite şi elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă şi sub toate aspectele, iar hotărârea este legală și întemeiată.

În contextul pretenției deduse judecării, instanţa de apel reţine că în conformitate cu prevederile art. 774 alin. (1) Cod civil, (în redacția aplicabilă după data de 01 martie 2019), în virtutea raportului obligațional, creditorul este îndreptățit să pretindă de la debitor executarea prestației asumate, iar debitorul este ținut să execute obligația în modul stabilit. Totodată, prestația poate consta atât într-o obligație de a da, cât și într-o obligație de a face sau de a nu face.

Potrivit art. 776 Cod civil, obligațiile civile se nasc din contract, fapt ilicit sau din orice alt act ori fapt juridic susceptibil să producă efecte juridice în condițiile legii. Prin urmare, raporturile juridice dintre părți urmează a fi analizate prin prisma obligațiilor asumate contractual și a efectelor juridice generate de acestea.

Conform art. 858 alin. (1) și (2) Cod civil, executarea obligației are drept temei existența raportului obligațional, iar obligațiile urmează a fi executate în mod corespunzător, cu bună-credință, la locul, în termenul și în condițiile stabilite prin contract sau de lege.

Totodată, potrivit art. 992 Cod civil, (în redacția anterioară datei de 01 martie 2019), contractul reprezintă acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică ori se sting raporturi juridice civile.

În continuare, art. 993 alin. (1) și (2) Cod civil consacră principiul libertății contractuale, potrivit căruia părțile sunt libere să încheie contracte și să stabilească conținutul acestora, în limitele normelor imperative ale legii.

Conform art. 1251 Cod civil, prin contractul de locațiune, locatorul se obligă să transmită locatarului un bun individual determinat în folosință temporară sau în folosință și posesie temporară, iar locatarul se obligă să achite chiria convenită.

De asemenea, prevederile art. 1254 alin. (1)–(6) Cod civil instituie obligația locatorului de a transmite bunul într-o stare corespunzătoare destinației convenite și de a asigura folosința nestingherită a acestuia pe întreaga durată a locațiunii. Totodată, locatorul garantează că bunul este liber de vicii materiale și juridice și că niciun terț nu poate pretinde drepturi incompatibile cu folosința acordată locatarului.

Raportând la circumstanțele de fapt stabilite în cauză și la normele de drept incidente raportului juridic dedus judecății, Colegiul judiciar reține că instanța de fond a apreciat corect probele administrate și, în mod întemeiat, a respins pretențiile reclamantei privind revendicarea bunurilor și repararea prejudiciului material pretins.

Astfel, Colegiul observă că, potrivit acordului de încetare a contractului de locațiune din 16 aprilie 2021, părțile au convenit expres că până la data de 23 aprilie 2021 locatarul urma să ridice stocul de produse petroliere și nepetroliere aflate în stație și să predea obiectul locațiunii în baza unui proces-verbal de predare-primire. Prin urmare, părțile au reglementat în mod expres modalitatea de transmitere a bunurilor și obligația reclamantei de a-și ridica bunurile asupra cărora pretindea un drept propriu.

Din materialele cauzei rezultă, că la data de 23 aprilie 2021 a fost întocmit procesul-verbal cu privire la predarea-primirea stației de alimentare cu produse petroliere, iar reclamanta

S.R.L. „Petrom-Moldova” a ridicat bunurile și produsele pe care le-a identificat și rezervat în mod expres ca aparținându-i. Totodată, bunurile revendicate ulterior prin prezenta acțiune nu au fost indicate în actul de predare-primire și nici nu rezultă că reclamanta și-ar fi rezervat expres dreptul de a le ridica ulterior(f.d.90-03, vol.I).

În acest context, Colegiul apreciază ca fiind întemeiată concluzia instanței de fond potrivit căreia comportamentul reclamantei la momentul încetării raporturilor contractuale relevă acceptarea situației juridice create și lipsa unei delimitări clare între bunurile asupra cărora pretindea un drept exclusiv și cele rămase în incinta stației.

Mai mult, deși reclamanta a invocat existența unui prejudiciu material cauzat prin pretinsa reținere nelegală a bunurilor de către pârâtă, aceasta nu a făcut dovada certă a cuantumului prejudiciului pretins. Or, simpla anexare a unor facturi, acte contabile sau liste interne nu este suficientă pentru a demonstra existența exactă, individualizarea și valoarea actuală a bunurilor pretins nerestituite, în lipsa unui act comun de predare-primire ori a altor probe concludente care să confirme că respectivele bunuri se aflau efectiv în posesia pârâtei la data încetării contractului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit acordului adițional nr. 17 din 01 august 2018(f.d.70-82, vol.I), părțile au convenit ca plata chiriei să fie determinată prin aplicarea formulei EBIT, care includea, între altele, și amortizarea activelor utilizate în exploatarea stației. În acest context contractual, instanța de fond a reținut în mod justificat că bunurile utilizate pe durata raporturilor contractuale au fost integrate în mecanismul economic și funcțional al exploatării stației, iar reclamanta nu a demonstrat existența unui regim juridic distinct și opozabil pârâtei pentru fiecare bun revendicat separat.

De asemenea, Colegiul apreciază că procesul-verbal întocmit de executorul judecătoresc la data de 23 aprilie 2021 nu constituie, prin el însuși, dovada dreptului de proprietate al reclamantei asupra bunurilor litigioase și nici a valorii prejudiciului pretins, acesta limitându-se la constatarea unor stări de fapt și a poziției exprimate de părți la acel moment.

În consecință, Colegiul concluzionează că reclamanta nu a administrat probe suficiente și concludente care să confirme atât existența dreptului său exclusiv de proprietate asupra tuturor bunurilor revendicate, cât și cuantumul exact al prejudiciului solicitat, motiv pentru care instanța de fond, în mod legal și întemeiat, a respins acțiunea formulată.

Argumentele invocate de apelanta „Petrom-Moldova” S.R.L. în cererea de apel nu pot fi reținute ca întemeiate, întrucât acestea reprezintă, în esență, o reiterare a poziției expuse în fața primei instanțe, fără a combate în mod efectiv constatările de fapt și concluziile juridice reținute prin hotărârea contestată.

Astfel, susținerile apelantei potrivit cărora bunurile revendicate ar fi rămas în proprietatea sa exclusivă pe întreaga durată a raporturilor contractuale nu sunt suficiente pentru a răsturna concluziile instanței de fond, or, simpla prezentare a unor facturi, acte contabile și înscrisuri interne nu echivalează, în mod automat, cu dovada existenței dreptului actual de proprietate asupra bunurilor litigioase și nici cu dovada faptului că acestea se aflau efectiv în posesia intimatei la data încetării raporturilor contractuale.

Colegiul reține că, potrivit acordului de încetare din 16 aprilie 2021, apelanta avea obligația expresă de a ridica bunurile care îi aparțineau până la momentul predării stației. Or, din materialele cauzei rezultă că aceasta a ridicat bunurile și produsele asupra cărora și-a rezervat dreptul în mod expres, fără a include bunurile revendicate ulterior în procesul-verbal de predare-primire întocmit între părți.

Prin urmare, în mod justificat instanța de fond a apreciat că lipsa unei rezervări exprese și a individualizării clare a bunurilor pretins nerestituite la momentul încetării raporturilor contractuale este de natură să pună la îndoială pretențiile ulterioare formulate de reclamantă.

Nu poate fi reținut nici argumentul apelantei, potrivit căruia lipsa unui act translativ de proprietate ar exclude orice posibilitate de dobândire a dreptului asupra bunurilor de către intimată. Or, instanța de fond nu a reținut existența unui transfer formal și distinct de proprietate, ci a analizat raporturile contractuale dintre părți în ansamblul lor, inclusiv durata de peste 16 ani a executării contractului, integrarea bunurilor în exploatarea economică a stației și modalitatea de calcul a chiriei conform formulei EBIT, care includea amortizarea și utilizarea activelor în cadrul activității comerciale desfășurate.

În acest context, concluzia instanței de fond privind integrarea bunurilor în patrimoniul funcțional al stației și lipsa delimitării lor efective la încetarea contractului nu apare ca fiind arbitrară sau contrară probelor administrate.

Totodată, argumentul apelantei privind pretinsa încălcare a prevederilor Legii contabilității și raportării financiare nr. 287/2017 nu poate fi reținut. Evidența contabilă a bunurilor în patrimoniul unei entități constituie un element probatoriu, însă nu are valoare absolută și nu poate suplini obligația reclamantei de a demonstra, în mod cert și neechivoc, existența dreptului de proprietate opozabil intimatei asupra fiecărui bun revendicat, precum și existența efectivă a acestor bunuri în posesia pârâtei la momentul intentării acțiunii.

În aceeași ordine de idei, Colegiul apreciază neîntemeiate criticile apelantei referitoare la pretinsa inversare a sarcinii probei. Or, în conformitate cu regulile generale ale probațiunii, reclamantei îi revenea obligația de a demonstra atât existența dreptului său asupra bunurilor revendicate, cât și faptul deținerii fără drept a acestora de către intimată. Simpla invocare a inexistenței unui act translativ în favoarea pârâtei nu exonerează apelanta de obligația de a administra probe concludente privind temeinicia pretențiilor formulate.

De asemenea, Colegiul nu poate reține argumentele apelantei referitoare la pretinsa contradicție a considerentelor hotărârii primei instanțe. Instanța de fond a analizat cumulativ comportamentul părților la momentul încetării raporturilor contractuale, modalitatea executării obligațiilor asumate și specificul mecanismului contractual privind exploatarea stației, fără a formula concluzii incompatibile între ele.

Faptul că instanța a reținut atât lipsa rezervării exprese a bunurilor de către reclamantă la momentul predării stației, cât și integrarea acestora în mecanismul economic contractual nu constituie o contradicție, ci reflectă analiza complexă a raporturilor juridice dintre părți și a conduitei acestora pe durata executării contractului.

Nu poate fi acceptat nici argumentul privind pretinsa dovedire integrală a prejudiciului material. Or, cuantumul prejudiciului solicitat a fost modificat pe parcursul procesului, iar reclamanta nu a prezentat o probă certă și completă privind existența, individualizarea și valoarea exactă a tuturor bunurilor pretins nerestituite. În lipsa unei expertize, a unui inventar comun ori a unui act bilateral care să confirme bunurile rămase în incinta stației la momentul predării, instanța de fond în mod justificat a apreciat că prejudiciul pretins nu a fost dovedit în modul cerut de lege.

Prin urmare, Colegiul concluzionează că argumentele invocate în apel nu răstoarnă legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, aceasta fiind pronunțată cu aplicarea corectă a normelor de drept material și procesual, în baza unei aprecieri complete și obiective a probelor administrate în cauză.

Din considerentele expuse și având în vedere că hotărârea primei instanțe este întemeiată și legală, fiind adoptată cu respectarea normelor de drept material și procesual, iar argumentele invocate de apelantă sunt neîntemeiate și nu sunt de natură să o infirme, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat și de a menține hotărârea primei instanțe, ca fiind legală și întemeiată.

În conformitate cu art. 385 alin.(1) lit. a), art. art. 389-390, CPC, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge cererea de apel declarată de avocatul Denis Lefter, în interesele SRL „Petrom-Moldova".

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 17 aprilie 2025, adoptată în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată, înaintată de SRL „Petrom-Moldova" către SRL „Rinor Grup" cu privire la încasarea prejudiciului material și compensarea cheltuielilor judiciare.

Decizia este definitivă din momentul pronunţării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiţie în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Hristina Craveț

Eleonora Badan-Melnic